

František Heusler
scénář

Nela: Příběh, který vám dnes budeme vyprávět, je o inspirativním muži, fotografovi, amatérském historikovi, spisovateli a zároveň našem pamětníkovi, který se přičlenil do židovské rodiny. Právě svatbou s manželkou začala jeho cesta jako badatele.

Pamětník:: Moje jméno je František Heusler bohužel nebo bohudík, já nevím, mně tento měsíc bude 74 let. Narodil jsem se v roce 1947, dva roky po válce. Všechno co vám budu vyprávět se týká rodiny moji manželky.

Miša: Právě s ní se v roce 1974 František oženil. Tehdy ještě zdaleka nevěděl, co vše rodina manželky musela zažít a že se na ní tragicky podepsala druhá světová válka.

Pamětník: Objevil jsem na půdě fotky, dopisy a začal jsem se o to víc zajímat.

Táňa: Rodina manželky pocházela ze Zámrsku. Tam žily také sestry Anka a Zdena. Byly talentované a dobře se učily, obě studovaly na vysokomýtském gymnáziu. Po střední škole se Anka stala úřednicí, ráda cestovala. Zdena šla studovat filozofii do Prahy. Její studium po krátké době skončilo. Zamilovala se totiž do muže nežidovského původu, jejich rodiny se svatbou nesouhlasily, láska byla ale silnější a oni se nakonec vzali.

Nela: V roce 1930 se manželství Zdeny rozpadlo. Když se v letech 1938/1939 začaly objevovat první prvky nacismu, bývalý manžel se chtěl vrátit a tím Zdenku zachránit. Smíšené manželství by tím totiž nebylo ohroženo. K tomu ale nakonec nedošlo.

Pamětník: Zdena Blažková, rozená 27. 6. 1905 v Zámrsku. Nástup do transportu Pardubice.

Pamětník: Číslo transportu 700.

Pamětník: Díváte se na člověka který neví, že za půl roku proletí komínem. Děsivý.

Miša: Řekl nám František a ukázal nám fotografii babičky své manželky...

Táňa: Ance přišel dopis o třičtvrtě roku později. V roce 1943 v lednu byla do Osvětimi převezena i Zdena. Zbyly po ní jen dvě děti. Více se o ní neví nic. Mladší Dáša je byla tchýně našeho pamětníka...

Maty: Ačkoliv pamětník nezažil nacismus, rodina, do které se přičlenil, jím byla poznamenána až příliš... Nad nešťastným osudem rodiny bádá. Jeho samotného se ale, jako mnoha ostatních, dotkl režim komunistický.

Pamětník: Já ten rozpor v sobě měl veliký. Nesmíš říkat to, co slyšíš doma, žejo. Ale to má celá moje generace. Já nebrečím, to tak prostě bylo. Možná, že jsem se naučil obezřetnosti. Ne patolízalství, to nesnáším.

Maty: Byla to prý děsivá doba a pamětník sám říká, že nejvíc zkazila charakter českého člověka! Rok 1989 a Sametovou revoluci, přivítal, ale trochu s odstupem. Pamatuje na to, jak se svým synem fotili značky OF, které byly napsány jinovatkou. Současná situace ho ale stále poněkud znepokojuje.

Pamětník: Současní lidé nejsou v pohodě. Tak... howgh.